

SEVERNÍ ELEGIE

Tři etapy má naše vzpomínání.

V první je ještě všechno jako včera.

Svou pozeňnanou klenbou chrání duši
a tělo slastně žije v jeho stínu.

Smích ještě zazní, ještě tečou slzy,
na stole dál je kaňka od inkoustu -
a v srdci tkví jak pečeť polibek
na rozloučenou, jediný a navždy...

Jenže to přejde, trvá to jen krátce...

Pak zmizí klenba nad hlavou a zbývá
opuštěný dům někde na předměstí,
kde v zimě mrazí, kde je horko v létě,
kde číhá pavouk, na všem leží prach,
kde zetlívají vroucí dopisy,
kde pokradmu se mění podobizny,
kam choďívají lidé jako na hrob
a doma si pak myjí ruce mýdlem
a setřásají z unavených víček
prchavou slzu s těžkým povzdechnutím.

Hodiny ale tikají a jaro

jde v patách jaro, zardívá se nebe
a také města mají nová jména,
už nejsou svědci toho, co dřív bylo,
není s kým plakat a s kým vzpomínat.

A pomalu nás opuštějí stíny
které už ani nevoláme zpátky
a jejichž návrat by nám nahnal strach.
Až shledáme, že jsme už zapomněli
i cestu k tomu zapadlému domu,
a hněvem, studem celí zadýchaní
běžíme k němu, ale tam /jak ve snu/
je všechno jiné: lidé, zdi i věci,
a nás tam nikdo nezná - jsme tam cizí.
Přišli jsme někam jinam... Bože můj!
Pak teprv obklíčí nás pravá hořkost:
když poznáme, že v životě už ani
by nebylo dost místa pro minulost,
a ta že je nám skoro stejně cizí
jak sousedovi v rozděleném bytě,
že zemřelé už bychom nepoznali,
a ti, s kterými nás Bůh rozloučil,
se bez nás obešli - a že to takhle
je vlastně všechno lepší...

1945

/Druhá verze překladu - 2. srpna 1981/

... k šedesátým narozeninám

Jan Zébrana